

Arrest

nr. 227 202 van 8 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. JANS
Jaarbeurslaan 17/12
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. JANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soenniet van Arabische afkomst bent, op X 1964 in X (Centraal-Irak) bent geboren, en in de Xwijk (Kadhmiyah) bent opgegroeid. Uw vader was onder het Baath-regime directeur van het Ministerie van Financiën. U bent gehuwd met H.G.AI- T., een voormalige luchtmachtpiloot, met wie u drie kinderen heeft: A.M.M.AL-T. (OV X - CG X: toekenning vluchtelingenstatus dd. 27/10/2016), H.M.M.A.T. (verblijft met haar echtgenoot in Londen), en S.M.M.A.-T. (+ 05/02/2019 - Bagdad).

Tussen 1983 en 1990 woonde u met uw gezin op de militaire luchthaven van Tamuz, nadien verhuisden jullie naar een appartement in de Saddam-wijk (de huidige Salam-wijk).

Onmiddellijk na de val van het Baath-regime vluchtten uw ouders naar Jordanië. In 2005 werd uw echtgenoot bedreigd als gevolg van zijn militair verleden en vluchtte hij naar Syrië. Na zijn vertrek verhuisde u naar de leegstaande woning van uw ouders. Doorheen de jaren verbleef u herhaaldelijk en voor langere periodes in Jordanië. In 2011 keerde u met uw zoon Ali terug naar het appartement in de Salam-wijk.

In 2013 verliet uw echtgenoot Syrië als gevolg van de slechte veiligheidssituatie in het land. Hij reisde naar Frankrijk waar hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Zijn verzoek werd om onbekende redenen geweigerd. In beroep werd hem alsnog de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 1 april 2015 werd Y., de zakenpartner van uw zoon en tevens diens schoonbroer, ontvoerd. Zijn levenloze lichaam werd op 3 april 2015 geïdentificeerd in het Al Kindi-ziekenhuis. Op 6 april 2015 werd uw zoon tijdens de rouwceremonie van Y. bedreigd door vier personen die tot de sjitische militie 'Assaeb Ahl Al Haqq' behoorden. Ze eisten 100.000 dollar, dreigden er mee een familielid te vermoorden, en verwezen naar jullie soennitische achtergrond. Na het incident verhuisde u met de betrokkene familieleden naar de leegstaande woonst van uw ouders te Salhiya.

Op 10 april 2015 verliet u Irak, vergezeld van uw zoon M., diens echtgenote M.T.H. A. (OV x - CG 15/22756B: toekenning vluchtelingenstatus dd. 27/10/2016), zijn kinderen J. A.M.A.-T. (OV x) en T.A.M.A.-T. (OV x), en zijn schoonzus W.T.H.A.-A. (OV x - CG 27/10/2016: toekenning vluchtelingenstatus dd. 27/10/2016). Jullie vlogen van Bagdad naar Turkije. Vanuit Turkije reisden jullie verder naar België, waar jullie op 31 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming indienen.

Op 27 oktober 2016 werd aan u en uw familieleden de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 7 januari 2019 ontving het CGVS van de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een 'Vraag tot intrekking van vluchtelingenstatuut' (dd. 18/12/2018). De DVZ had via de Franse autoriteiten te Parijs informatie ontvangen waaruit bleek dat u was teruggekeerd naar uw land van herkomst. Behalve uw geldige verblijfstitel (A-kaart), was u ook in het bezit van uw reisdocument voor vluchtelingen en een nationaal Iraaks paspoort. Het Iraaks paspoort werd afgeleverd op 12 april 2017 door de Iraakse autoriteiten te Bagdad, dus na toekenning van de vluchtelingenstatus. Nazicht van de in- en uitreisstempels in het paspoort toonden aan dat u herhaaldelijk naar uw land van herkomst was teruggekeerd. Aangezien u terugkeerde naar uw land van herkomst en u contact had opgenomen met de Iraakse autoriteiten, getuige daarvan het verkrijgen van het nationaal paspoort, vroeg DVZ de intrekking van uw vluchtelingenstatus.

Op 6 maart 2019 werd u in het kader van het heroverwegen van uw vluchtelingenstatus door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 27 maart 2019.

In het kader van het heroverwegen van uw vluchtelingenstatus legt u volgende documenten voor: paspoort dd. 12/04/2017, Belgische reistitel voor vluchtelingen dd. 26/01/2017, kopie identiteitskaart dd. 2017, kopie medische attesten van dochter, foto's van dochter in ziekbed, overlijdensakte S. dd. 05/02/2019.

B. Motivering

Niettegenstaande u op 27 oktober 2016 de vluchtelingenstatus werd toegekend, dient deze heden te worden opgeheven.

Artikel 55/3 van Vreemdelingenwet bepaalt dat een vreemdeling ophoudt vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1C van het Verdrag van Genève. Volgens artikel 1 C (1) van het Verdrag van Genève houdt een persoon op vluchteling te zijn indien hij vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit.

Het feit dat u zich vrijwillig in het bezit stelde van een Iraaks paspoort wijst erop dat u actueel niet langer een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van uw autoriteiten. Er kan in dit verband verwezen worden naar het UNHCR, "Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee

status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees” van December 2011, waar wordt toegelicht dat wanneer een vluchteling een aanvraag indient tot het bekomen van een paspoort of een hernieuwing ervan en hij dit ook daadwerkelijk verkrijgt, verondersteld wordt - tot bewijs van het tegendeel - dat hij de intentie heeft om zich opnieuw te beroepen op de bescherming van het land van zijn nationaliteit, en dat het verkrijgen van een nationaal paspoort met het oog op terugkeer in principe inhoudt dat de betrokkene ophoudt vluchteling te zijn zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève. Doorslaggevend bij de beoordeling is de vraag of de vluchteling hierbij vrijwillig heeft gehandeld (p. 24-25). In casu wordt niet betwist dat u vrijwillig een Iraaks paspoort heeft aangevraagd en heeft bekomen, en dat u met dit paspoort meermaals op legale wijze van en naar Irak bent gereisd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van uw nationaliteit en dat u, overeenkomstig artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève, aldus niet langer nood heeft aan internationale bescherming en ophoudt vluchteling te zijn.

Uit uw verklaringen en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u op 9 maart 2017, nauwelijks vijf maanden na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, middels uw Belgisch reisdocument voor vluchtelingen en middels een Iraans visum naar Iran bent gereisd (zie Documenten, Belgisch reisdocument voor vluchtelingen). Vervolgens reisde u via Iran met het vliegtuig naar Bagdad, gebruikmakend van uw Iraaks nationaliteitsbewijs (zie CGVS, p. 7). Vervolgens heeft u zich in Bagdad bij de Iraakse autoriteiten aangeboden en heeft u een nieuw Iraaks paspoort en een nieuwe Iraakse identiteitskaart aangevraagd (zie CGVS, p. 8).

Daarnaast blijkt dat u in de periode van 9 maart 2017 tot 27 maart 2019 zeven keer naar Bagdad bent teruggekeerd (zie Documenten, paspoort dd. 12/04/2017). U verbleef achtereenvolgens 18 dagen, 74 dagen, 20 dagen, 2 dagen, 22 dagen, 38 dagen, en 47 dagen in Bagdad. In totaal gaat het om 221 dagen, ofwel iets meer dan zeven maanden op een periode van ongeveer tweeënhalf jaar volgend op de erkenning als vluchteling. Bij uw laatste verblijf in Irak keerde u op 26 maart 2019 terug naar België zodat u het persoonlijk onderhoud in het kader van het heroverwegen van uw vluchtelingenstatus kon bijwonen (zie CGVS, p. 5). Los daarvan reisde u met het Iraaks paspoort naar andere Europese landen, Turkije, en Jordanië. In Jordanië verbleef u respectievelijk 37 dagen en 21 dagen, telkens had u er een tijdelijk visum.

Uit de vaststelling dat u meermaals terugkeerde naar uw land waarvan u de nationaliteit beschikt, ook al was het om uw zieke dochter bij te staan, en u daarbij gebruik maakte van een nationaal paspoort afgeleverd op 12 april 2017 én geldig tot 10 april 2025, kan worden besloten dat u vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van uw nationaliteit. Uit uw gedragingen blijkt de afwezigheid van een gegronde vrees voor vervolging.

Bovendien haalt u geen overtuigende elementen aan waaruit blijkt dat u momenteel in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

U verklaart dat u door Assaeb Ahl Al Haqq wordt gevisieerd maar los van het eenmalige incident in april 2015 waarbij uw zoon A. werd afgeperst en bedreigd, ondertussen vier jaar geleden, haalt u geen andere elementen aan waaruit blijkt dat dit effectief het geval is. Ook bij uw herhaalde terugkeer naar Irak waren er geen indicaties dat u door Assaeb Ahl Al Haqq werd gevisieerd (zie CGVS, p. 13). U stelt dat u niet naar uw eigen woning bent teruggekeerd waardoor jullie belagers onmogelijk konden weten dat u zich in Irak bevond (zie CGVS, p. 13-14). Dat u aan jullie belagers kon ontkomen door u op een ander adres te vestigen, toont aan dat er in hoofde van u geenszins sprake is van een gegronde vrees voor vervolging. Los daarvan kan u niet overtuigen dat u moet vrezen voor represailles vanwege de personen die uw zoon Ali in 2015 hebben bedreigd. U stelt dat niet enkel A. maar jullie hele familie in april 2015 werd bedreigd, maar u heeft geen enkele concrete indicatie dat de belagers werkelijk enig gevolg aan dit dreigement zouden geven. U beroept zich enkel op een algemene stelling, op zich weinig meer dan een blote bewering, namelijk dat ze ‘zomaar iemand kunnen vermoorden’. Gevraagd waarom een sjiitische militie zich tegen een vrouw van middelbare leeftijd zou keren, stelt u enkel dat ‘als ze de zoon niet vinden, ze naar uw familie zouden gaan’ (zie CGVS, p. 14). Geen van deze zaken vindt bevestiging in concrete feiten. Evenmin heeft u enig begin van bewijs om deze stelling te staven.

Los daarvan blijkt uit de nieuwe elementen die aan het licht kwamen bij het heroverwegen van uw vluchtelingenstatus dat u bij het doorlopen van uw asielprocedure doelbewust uw (vorig) Iraaks paspoort heeft achtergehouden. In het kader van uw asielverzoek verklaarde u namelijk dat het paspoort verloren ging toen u en uw familieleden werden achtervolgd door de Hongaarse politie.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 maart 2019 verklaart u echter dat het paspoort verloren ging op zee, op het moment dat jullie op clandestiene wijze van Turkije naar Griekenland reisden (zie CGVS, p. 16-17). Het laat vermoeden dat u in werkelijkheid uw paspoort achterhield voor de Belgische autoriteiten, op die manier verhinderde dat het CGVS inzage kreeg in de inhoud van het document, en bijgevolg ervoor zorgde dat het CGVS geen zicht kreeg op uw verblijfplaatsen doorheen de jaren. Bovendien blijkt dat u bij het doorlopen van de asielpcedure foutieve verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot uw verblijfplaatsen in de jaren vóór vertrek. Zo stelde u dat u na de val van het Baathregime herhaaldelijk naar Jordanië reisde, maar sinds 2008 onafgebroken in Bagdad heeft verbleven. Tijdens het persoonlijk onderhoud van 27 maart 2019 stelt u echter dat u zeker tot 2014 naar Jordanië reisde en er voor langere periodes verbleef. U zegt ook dat uw zussen (net als uw ouders) er een verblijfsvergunning hadden (zie CGVS, p. 15-16). Vervolgens spreekt u zich tijdens het persoonlijk onderhoud tegen over uw verblijfplaatsen in Irak voorafgaand aan uw aankomst in België. Bij het doorlopen van de asielpcedure stelden u en uw zoon dat jullie tot 2005 in uw appartement in de Salam-wijk woonden, nadien tot 2011 in uw ouderlijke woonst te Salhiya verbleven, en vervolgens terugkeerden naar het appartement in de Salam-wijk. Op het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u na de val van het Baath-regime onafgebroken in het appartement in de Salam-wijk heeft gewoond, de periodes in Jordanië niet te na gesproken (zie CGVS, p. 15). Ook na confrontatie biedt u geen afdoende verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheden.

De combinatie van deze elementen (achterhouden van het paspoort, geen zicht bieden op uw verblijf in Jordanië, en afwijkende verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen in Bagdad), laten vermoeden dat u geen zicht wenst te bieden op uw werkelijke levensloop en verblijfplaatsen, en zodoende tot op heden essentiële informatie voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming achterhoudt. Dergelijke houding is allerminst te vereenzelvigen met een gegronde vrees voor vervolging of een nood aan internationale bescherming.

U haalt geen andere overtuigende elementen aan waaruit blijkt dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. U stelt dat u uw leven in Irak niet kan verderzetten omdat u alleen bent, u een alleenstaande vrouw bent, en geen woning heeft (zie CGVS, p. 14-15). U kan echter niet toelichten wat u vreest dat er u zou overkomen bij terugkeer. U stelt enkel dat u niet weet wat er zou gebeuren (zie CGVS, p. 15). Dat u niet naar uw woning in de Salam-wijk kan terugkeren is een blote bewering aangezien er zoals gezegd geen indicaties zijn dat u door Assaab Ahl Al Haqq wordt gevisieerd en u niet kan aantonen dat u bij terugkeer niet naar uw woning bent teruggekeerd. Bovendien blijkt dat uw familie nog steeds de ouderlijke woonst in Salhiya in haar bezit heeft. Dat deze woning op slot is, kan geen bezwaar vormen om er u te vestigen. U stelt nog dat u geen familieleden of sociaal netwerk heeft in Bagdad, maar alhoewel uw kinderen en echtgenoot in Europa verblijven is dat voorts weinig meer dan een blote bewering, niet gestaafd door concreet begin van bewijs. Van een persoon die quasi zijn hele leven in Bagdad en Irak heeft verbleven, is het niet geloofwaardig dat die er helemaal geen familiaal of sociaal netwerk heeft. Los daarvan merkt het CGVS op dat u niet kan uitleggen waarom u zich niet bij uw echtgenoot in Frankrijk heeft gevoegd (zie CGVS, p. 13). U stelt enkel dat uw vingerafdrukken in België werden genomen en dat u Frankrijk 'geen goed land' vond (zie CGVS, p. 13).

Ter volledigheid merkt het CGVS nog op dat u beweert van soennitische afkomst te zijn maar dat dit moeilijk te vereenzelvigen valt met de vaststelling dat u in Salhiya bent opgegroeid, een wijk die deel uitmaakt van het uitgesproken sjiiitische stadsdeel Kadhamiyah (zie Landeninformatie, Kadhamiyah). Ook het feit dat uw dochter werd begraven in Najaf, één de voornaamste heiligdommen en begraafplaatsen in de sjiiitische wereld, zorgt voor twijfels bij uw voorgehouden soennitische achtergrond (zie CGVS, p. 12). Er is geen concreet begin van bewijs om uw soennitische achtergrond te staven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12,

van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De medische attesten, de foto's, en de overlijdensakte bevestigen de ziekte van uw dochter en haar overlijden. Ze bevestigen dat uw terugkeer naar Irak aan haar ziekte kan worden gelinkt. Verder doen deze documenten geen uitspraak over uw nood aan uw internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor uw Iraakse en Belgische identiteitsdocumenten. Integendeel, het feit dat u nieuwe Iraakse identiteitsdocumenten aanvraag, toont aan dat u zich opnieuw onder de bescherming van uw autoriteiten stelde.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus opgeheven.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert volgend verweer ten aanzien van de bestreden beslissing:

“[...]

Onvoldoende onderzoek: foute feitengaring - schending van de materiële motiveringsplicht

Op blz. 3 vermeldt de beslissing van het CGVS te twijfel aan de soennitische geloofsovertuiging van verzoekster gezien zij afkomstig is van Salhiya.

Verzoekster wenst te benadrukken dat voor de oorlog Salhiya zowel soennitisch als sjiitisch was. Thans is de buurt inderdaad exclusief sjiitisch.

Het is dan ook door dat het (vermoedelijk leegstaand) huis van verzoekster in sjiitisch gebied is gelegen, dat het onmogelijk is voor verzoekster om naar die woning terug te keren.

Bij haar terugkeer naar Bagdad om zorg te dragen voor haar stervende dochter, heeft verzoekster dan ook de sjiitische buurt vermeden.

Schending van art. 55/3 Vreemdelingenwet en art. 1 C (1) van het Verdrag van Genève

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster vrijwillig terug de bescherming heeft ingeroepen van het land waarvan zij de nationaliteit bezit.

Men kan in casu echter niet zomaar stellen dat verzoekster terug de bescherming heeft ingeroepen van Irak.

De reden dat verzoekster Irak heeft moeten verlaten, is immers niet ingegeven door een vrees voor de Iraakse autoriteiten, doch louter door de vrees voor derden.

De Iraakse autoriteiten zijn echter niet bij machte om burgers te beschermen, gezien dit een falende overheid heeft die de grootste moeite heeft om zelfs nog maar de controle over het eigen grondgebied te behouden. Zo is het nog niet zo lang het geval dat Islamitische Staat niet langer delen van Irak bezet.

Verzoekster heeft dan ook helemaal niet terug de bescherming ingeroepen van Irak; Irak is ook helemaal niet in staat om verzoekster te beschermen.

Verzoekster heeft echter zich verstopt in Irak in de woning van wijlen haar terminale dochter om alzo te trachten veilig te kunnen zijn.

De vrees voor Assaeb Ahl Al Haqq bestaat vandaag de dag nog steeds, net zoals op het moment van toekenning van de vluchtelingenstatus.

Schending van art. 3 EVRM

De huidige veiligheidssituatie in Irak werd onvoldoende onderzocht.

Vooreerst werd er helemaal voorbijgegaan aan de vrees waarvoor in 2015 nog de vluchtelingenstatus werd toegekend.

Het is niet omdat verzoekster met gevaar voor eigen leven in andere delen van Bagdad zich heeft kunnen verstoppen, dat de vrees van 2015 thans niet meer reëel zou zijn.

Bovendien werd de actuele veiligheidssituatie in Bagdad geheel niet nagegaan.

Men verwijst zelfs naar een arrest van het EHRM van 23 augustus 2016, i.e. van bijna 3 jaar geleden, om de veiligheidssituatie te beoordelen.

Verzoeker verwijst naar arrest nr. 188.607 d.d. 8 december 2008 van de Raad van State waaruit blijkt dat er voor regio's met snel veranderende omstandigheden steeds met actuele informatie dient te worden gewerkt en dat een rapport van 6 maanden oud reeds als verouderd beschouwd kan worden.

In een rapport van 10 november 2017 van het Franse OFPRA wordt op p. 10 aangaande het district Khadhamiyah nog gesteld dat er veel ontvoeringen gebeuren van soennieten. Er bestaat dus wel degelijk een vrees voor verzoekster bij haar terugkeer."

Beoordeling

2.2.1. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

"Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen."

Artikel 1, C van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) luidt als volgt:

"Dit Verdrag houdt op van toepassing te zijn op elke persoon die valt onder de bepalingen van afdeling A, indien:

- 1. Hij vrijwillig wederom de bescherming inroept van het land waarvan hij de nationaliteit bezit;*
- 2. Hij, indien hij zijn nationaliteit had verloren, deze vrijwillig heeft herkregen;*
- 3. Hij een nieuwe nationaliteit heeft verkregen en de bescherming geniet van het land waarvan hij de nieuwe nationaliteit bezit;*
- 4. Hij zich vrijwillig opnieuw heeft gevestigd in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij uit vrees voor vervolging verblijf hield;*
- 5. Hij niet langer kan blijven weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in te roepen;*
- 6. Hij, indien hij geen nationaliteit bezit, kan terugkeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, omdat de omstandigheden in verband waarmee hij was erkend als vluchteling, hebben opgehouden te bestaan. Met dien verstande echter, dat dit lid niet van toepassing is op een vluchteling die onder lid 1 van afdeling A van dit artikel valt, en die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, terug te keren."*

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat deze bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, C (1) van het Vluchtelingenverdrag.

De bestreden beslissing stelt immers: *“Uit de vaststelling dat u meermaals terugkeerde naar uw land waarvan u de nationaliteit beschikt, ook al was het om uw zieke dochter bij te staan, en u daarbij gebruik maakte van een nationaal paspoort afgeleverd op 12 april 2017 én geldig tot 10 april 2025, kan worden besloten dat u vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van uw nationaliteit.”*

2.2.2. Verzoekster voert aan dat haar (vermoedelijk leegstaand) huis in sjiitisch gebied is gelegen, zodat het voor haar onmogelijk is om naar die woning terug te keren. Bij haar terugkeer naar Bagdad om zorg te dragen voor haar stervende dochter, heeft verzoekster de sjiitische buurt vermeden.

Verzoeksters verweer kan echter niet aangenomen worden als nuttig verweer ten aanzien van de bestreden beslissing die vaststelt: *“Ter volledigheid merkt het CGVS nog op dat u beweert van soennitische afkomst te zijn maar dat dit moeilijk te vereenzelvigen valt met de vaststelling dat u in Salhiya bent opgegroeid, een wijk die deel uitmaakt van het uitgesproken sjiitische stadsdeel Kadhamiyah (zie Landeninformatie, Kadhamiyah). Ook het feit dat uw dochter werd begraven in Najaf, één de voornaamste heiligdommen en begraafplaatsen in de sjiitische wereld, zorgt voor twijfels bij uw voorgehouden soennitische achtergrond (zie CGVS, p. 12). Er is geen concreet begin van bewijs om uw soennitische achtergrond te staven.”*

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij dat het feit dat haar dochter werd begraven in Najaf, één de voornaamste heiligdommen en begraafplaatsen in de sjiitische wereld, afbreuk doet aan de motivering waaruit blijkt dat het niet aannemelijk is dat een soennitische moeder haar sjiitische dochter laat begraven in één van de belangrijkste sjiitische plaatsen.

Daarenboven doet de voormelde motivering geen afbreuk aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat verzoekster, na de erkenning van de vluchtelingenstatus, herhaaldelijk terugkeerde naar Bagdad en zich aanbood bij de Iraakse autoriteiten teneinde een nieuw paspoort en nieuwe identiteitskaart te bekomen.

2.2.3. Verzoekster betwist dat ze de bescherming van de Iraakse overheden heeft ingeroepen en verklaart dat ze verborgen leefde bij haar zieke dochter.

Verzoeksters verweer dat ze verbleef bij haar dochter is niet dienstig ter weerlegging van de motivering die stelt:

“Het feit dat u zich vrijwillig in het bezit stelde van een Iraaks paspoort wijst erop dat u actueel niet langer een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van uw autoriteiten. Er kan in dit verband verwezen worden naar het UNHCR, “Handbook and guidelines on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees” van December 2011, waar wordt toegelicht dat wanneer een vluchteling een aanvraag indient tot het bekomen van een paspoort of een hernieuwing ervan en hij dit ook daadwerkelijk verkrijgt, verondersteld wordt - tot bewijs van het tegendeel - dat hij de intentie heeft om zich opnieuw te beroepen op de bescherming van het land van zijn nationaliteit, en dat het verkrijgen van een nationaal paspoort met het oog op terugkeer in principe inhoudt dat de betrokkene ophoudt vluchteling te zijn zoals bepaald in artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève. Doorslaggevend bij de beoordeling is de vraag of de vluchteling hierbij vrijwillig heeft gehandeld (p. 24-25). In casu wordt niet betwist dat u vrijwillig een Iraaks paspoort heeft aangevraagd en heeft bekomen, en dat u met dit paspoort meermaals op legale wijze van en naar Irak bent gereisd. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van uw nationaliteit en dat u, overeenkomstig artikel 1, C (1) van het Verdrag van Genève, aldus niet langer nood heeft aan internationale bescherming en ophoudt vluchteling te zijn.

Uit uw verklaringen en de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat u op 9 maart 2017, nauwelijks vijf maanden na het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, middels uw Belgisch reisdocument voor vluchtelingen en middels een Iraans visum naar Iran bent gereisd (zie Documenten, Belgisch reisdocument voor vluchtelingen). Vervolgens reisde u via Iran met het vliegtuig naar Bagdad, gebruikmakend van uw Iraaks nationaliteitsbewijs (zie CGVS, p. 7). Vervolgens heeft u zich in Bagdad bij de Iraakse autoriteiten aangeboden en heeft u een nieuw Iraaks paspoort en een nieuwe Iraakse identiteitskaart aangevraagd (zie CGVS, p. 8).

Daarnaast blijkt dat u in de periode van 9 maart 2017 tot 27 maart 2019 zeven keer naar Bagdad bent teruggekeerd (zie Documenten, paspoort dd. 12/04/2017). U verbleef achtereenvolgens 18 dagen, 74 dagen, 20 dagen, 2 dagen, 22 dagen, 38 dagen, en 47 dagen in Bagdad. In totaal gaat het om 221 dagen, ofwel iets meer dan zeven maanden op een periode van ongeveer tweeënhalf jaar volgend op de erkenning als vluchteling.

Bij uw laatste verblijf in Irak keerde u op 26 maart 2019 terug naar België zodat u het persoonlijk onderhoud in het kader van het heroverwegen van uw vluchtelingenstatus kon bijwonen (zie CGVS, p. 5). Los daarvan reisde u met het Iraaks paspoort naar andere Europese landen, Turkije, en Jordanië. In Jordanië verbleef u respectievelijk 37 dagen en 21 dagen, telkens had u er een tijdelijk visum.

Uit de vaststelling dat u meermaals terugkeerde naar uw land waarvan u de nationaliteit beschikt, ook al was het om uw zieke dochter bij te staan, en u daarbij gebruik maakte van een nationaal paspoort afgeleverd op 12 april 2017 én geldig tot 10 april 2025, kan worden besloten dat u vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van uw nationaliteit. Uit uw gedragingen blijkt de afwezigheid van een geponde vrees voor vervolging."

De niet-betwiste vaststelling dat verzoekster met haar Iraaks paspoort zeven maal terugkeerde naar Irak en tevens met hetzelfde Iraakse paspoort naar andere Europese landen, Turkije, en Jordanië reisde, is een manifeste aanduiding dat verzoekster zich bij haar reizen vrijwillig bedient van een Iraaks reisdocument en de bescherming die is verbonden aan dit paspoort, met name de bescherming van de Iraakse autoriteiten.

De herhaaldelijke terugkeer naar Bagdad van verzoekster is een manifeste aanduiding dat verzoekster er van uitging dat de autoriteiten bescherming konden bieden; de niet nader genoemde vrees van verzoekster voor derden is te dezen dan ook niet aangetoond, minstens ongegrond.

2.2.4. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster de bestreden beslissing miskent waar wordt aangevoerd dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad geheel niet werd nagegaan. De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

*"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .*

Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschoefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking.

Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL.

Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiiitische milities dan sjiïeten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. [...]”.

Voormelde omstandige en pertinente motivering wordt niet dienstig weerlegd door de loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van State van 8 december 2008 en een rapport van 10 november 2017 van het Franse OFPRA.

Inzake de verwijzing naar het arrest van het EHRM luidt de bestreden beslissing: *“Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.”*

Gelet op de laatste zin van voormelde motivering is de verwijzing naar het arrest van het EHRM wel degelijk nuttig.

2.2.5. Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat verzoekster vrijwillig wederom de bescherming inroept van Irak, haar land van nationaliteit.

Gelet op het voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht besloten tot de opheffing van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/3 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend negentien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS